

“Грѣхъ „ отговори господжя-та, “е сичко това, що е противно Богу. Ты струвашь грѣхъ, ако правишь това, което е запрѣтилъ Богъ да правишь, или ако не правишь това, което ти е той заповѣдалъ да правишь. „

При това за неѣ бѣше твърдѣ мъчно да растълкува на Хенриха, що е това дѣто ся казва грѣхъ; защото до тѣзи порѣ него го държѣли въ таквозь невѣжество, щото той не знаеше никаквѣ различѣ между зло-то и добро-то. Той не считаше лѣжѣ-тѣ за грѣхъ; не бѣше го срамъ да краде; и мисляше че человекъ е длѣженъ да си отмѣстява за обиды-тѣ. Но въ продълженіе-то на нѣколко разговори тя сполучи да направи и този прѣдмѣтъ вразумителенъ на Хенриха. По нататѣкъ му истълкува тя, какъ е повредилъ грѣхъ-тѣ сърдца-та на сичкы-тѣ хора, и караше го още да повтаря тѣзи слѣдны-тѣ думы тѣй често, щото найподиръ той ги запамяти на изустъ: “Погледнѣ Господь отъ небе-то на сынове-